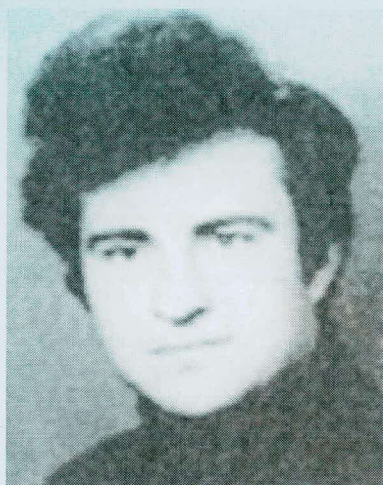

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב טוראי יעקב דימינסקי ז"ל

בן איילה ויעקב

נולד בירושלים

בתאריך א' בחשוון תשי"ב, 31/10/1951

התגורר בירושלים

התגייס בפברואר 1970

שרת בחיל הרפואה

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

כ"ה בתשרי תשל"ד, 21/10/1973

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 4 שורה: 4 קבר: 1

הותיר אחריו אישה, הורים, שני אחים ואחות

בן 22 בנופלו

קורות חיים

יעקב, בן איילה ומשה, נולד ביום א' בחשוון תשי"ב (31.10.1951) בירושלים, ולמד בבית-הספר היסודי "מוריה". אחרי-כן המשיך את לימודיו בבית-הספר המקצועי "קרית-נוער" ובבית-הספר "אורט" לחניכים בירושלים, במגמה של מסגרות מכניות. בילדותו היה יעקב ילד שובב, אך שקט, חייכני וטוב-לב. עוד בגן-הילדים נתגלתה אצלו נטייה למשחק והוא קלט שירים במהירות; בנערותו שיחק בתיאטרון לנוער "במתנו" בירושלים בבימויו של א' א' אנסקי. לדברי הבמאי, בשני המחזות שבהם הופיע יעקב "הם יגיעו מחר" מאת נתן שחם ו"דודתו של צביקה" על-פי "דודתו של צ'ארלי" מאת ב' טומס, הצטיין בכושרו להביע

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רגשות והזדהה עם תפקידו. יחסו לחזרות ולהצגות היה רציני והוא ראה עצמו שחקן בעתיד. הייתה בו אהבה גדולה לתיאטרון וברבות הימים אף

הדריך חוגים דרמטיים, והשקיע את כול מעייניו בעבודה. עם החוג בפנימיית "כרמית" בירושלים עמד להעלות אל הבמה את "הם יגיעו מחר". כן למד יעקב פיתוח קול והתאמן בהרמת משקולות ובגידו. יעקב אהב מאוד לטייל והכיר היטב את שבילי הארץ. הוא אהב לארגן פעולות שונות: מסיבות, קומזיצים וטיולים. מטבעו היה עליז ומלא חיים ותמיד היה במרכז כל חברה. מלא מרץ וחרוץ היה וכל עבודה עשה בכל לבו, במסירות ובקפדנות. טוב-לב היה, השתדל לעודד והיה מוכן תמיד לעזור לזולת. יעקב היה בחור גבוה ויפה-תואר והיה לו חיוך שובב. הייתה לו תפיסה מהירה ופתיחות רבה ותמיד מוכן היה לשמוע דעת אחרים ולקבל עצה. את דעתו הביע בכנות ובגלוי והרבה לנהל ויכוחים מתוך אמונה בצדקת דבריו. יעקב היה בן נאמן ובעל אהב והיה קשור למשפחתו ודאג כאב לבני אחותו. הרדיפה אחר תנאי-חיים טובים לא עניינה אותו, שכן שאף רק לבית חם, שבו יוכל לשהות הרבה ככל האפשר במחיצת אשתו. עד שגויס לצבא, עבד כמסגר מכני, כפועל בחפירות הכותל המערבי וכעובד במחלקת המדידות. לפני הגיוס נסע לטיול באירופה במסגרת פעולה לגילוי כשרונות צעירים של עיריית ירושלים.

יעקב גויס לצה"ל בראשית פברואר 1970 והתנדב לסיירת ידועה בחיל הצנחנים. לפני הגיוס התלבט אם לנסות להתקבל ללהקה צבאית או להתנדב לסיירת, ובסופו-של-דבר בחר בסיירת. האימונים היו קשים עליו מאוד וברגעים מסוימים אף התחרט על בחירתו, אך משהתחיל לא רצה להפסיק. לאחר סיום הטירונות ולאחר שהשתלם בקורס סיירים ובקורס חובשים קרביים, הועבר לחיל הרפואה. לאחר שהשתלם בקורס צניחה, שימש כחובש קרבי בגדוד. הוא היה גאה מאוד בכנפי הסיירת ובכנפי הצנחן. זמן קצר לפני שסיים את שירותו הסדיר נשא לו אישה. בתעודת השחרור שלו צוין כחובש טוב.

אחרי ששוחרר משירותו הסדיר, עבד בבנק ואחרי-כן החל לעבוד בסוכנות ביטוח. באחרונה החל בלימודי השלמה לתעודת הבגרות והתכוון בהמשך דרכו ללמוד תיאטרון באוניברסיטה. בשירות המילואים הוצב כחובש קרבי בסיירת. כשפרצה מלחמת יום הכיפורים, נקרא יעקב ליחידתו, ולפני שהתייצב, טרח לומר שלום לכל בני משפחתו ולחבריו. הוא השתתף עם יחידתו בקרבות ברמת-הגולן, ואף-על-פי ששימש כחובש פלוגתי,

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

השתדל למלא גם את כל התפקידים של לוחם על נגמ"ש. הוא ירה לעבר מטוסי אויב וטיפל במסירות רבה בפצועים. כן התנדב תמיד להכין ארוחות לחבריו. ביום כ"ה בתשרי תשל"ד (21.10.1973), בשעה שעמד עם קבוצת חיילים בעמדת תצפית בתל-קרין, נפגע בהפגזה ארטילרית ונהרג. ברגעיו האחרונים דאג לחבריו ושאל "מה עם החבר'ה?". הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בהר-הרצל. הוא השאיר אחריו אישה, הורים, שני אחים ואחות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקד היחידה: "יעקב התבלט כחבר טוב ורע נאמן לצוות. הוא היה מוכן לעזור לחבר בצרה בכל עת. הוא היה דמות מחנכת".

משפחתו הוציאה לאור חוברת לזכרו ובה דברי בני משפחה, חברים וחניכים עליו וכן ממכתביו.

